

styrer kan være Medlem af Sparekasseraadet. Dette finder jeg ikke er nogen betryggende Ordning, hverken for de store Sparekasser eller for Sparerne. Jeg vil dernæst ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at efter § 6 er Sparekasseraadet beslutningsdygtigt, naar 5 Medlemmer ere til Stede, og de 5 Stemmer ere faldne for en Afgørelse; dette kan da udtrykkes paa den Maade, at mulig 5 ganske smaa Sparekassers Tillidsmænd, Bestyrere, ville have i deres Magt at fastsætte Sparekasserenten for hele Landet og saaledes komme til at udøve en overordentlig stor Indflydelse, som kunde vise sig skæbnesvanger for Sparekasserne, hvis man havde taget fejl i Fastsættelsen af Rentefoden; thi det maa vi jo være paa det rene med, at saaledes lader Pengemarkedet sig ikke kommandere af 4 eller 5 Menneskers Bestemmelse om, at nu skal Renten være saa og saa stor. Hvis det er muligt at opnaa en væsentlig højere Rente end den, vil selvfølgelig Udviklingen gaa for sig uden Hensyn til et saadant Sparekasseraads Bestemmelse.

Det er disse Betæneligheder, jeg har haft, men jeg har ikke fundet nogen Understøttelse for mine Indvendinger i det andet Ting. Man har ikke været tilbøjelig til eller maaske ikke været i Stand til at gaa ind paa Ændringer paa forskellige Punkter. Jeg finder imidlertid, at Spørgsmaalet er af saa stor Vigtighed, at der ganske vist bør finde en nærmere Overvejelse Sted, inden man vedtager disse i det andet Ting vedtagne Bestemmelser i §§ 4, 5, og 6. Jeg kunde tænke mig forskellige Maader, hvorpaa man kunde sørge for, at dette Sparekasseraads Medlemmer virkelig repræsenterede betydelige Interesser og paa samme Tid kunde sikre, at visse Personer, som kendte til det europæiske Pengemarked, og i det hele taget havde et Finansmandsblik, fik Sæde i en saadan Kommission, hvilket der ikke er nogen som helst Sikkerhed for efter det foreliggende Forslag. Jeg kunde ogsaa tænke mig Muligheden af, at man vilde lade 6 Medlemmer vælge paa den Maade, der her er foreslaaet, og at Regeringen saa valgte 3, hvorved man kunde sørge for, at saadanne Kræfter kom ind i Raadet, som man maatte anse det for særlig ønskeligt at faa ind, efter at man havde set, hvorledes Valget af de 6 faldt ud. Det kan jeg ikke udtale mig nærmere om. Det er jo heller ikke Regeringens Sag at stille Ændringsforslag i den Henseende, navnlig naar Forslagsstilleren har udtalt, at der ikke er noget Ændringsforslag at stille, men at

det foreliggende er den eneste Maade, hvorpaa efter hans Mening den Sag kan føres igennem. Men det forhindrer ikke mig i at fremsætte mine Betæneligheder og bede Tinget vel overveje dem, for at jeg kan være sikker paa, at det ikke undgaar Opmærksomheden. Det er ganske vist ikke saa let at faa nogen Lov vedtagen her til Lands, men det er endnu vanskeligere at blive fri for den, naar man en Gang har faaet den, og det er i alt Fald et Krav, man kan stille til en Lov som denne, at naar der oprettes et saadant Raad, som skal fastsætte Renten for dem, der indskyde Penge i Sparekasserne, at Raadet da sammensættes paa en saadan Maade, at Sparernes Interesser maa siges at være betryggende varetagne.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg mener altsaa efter mine Undersøgelser i denne Sag under Hensyn til Fortiden og efter, hvad der foreligger nu, at Forslagets Realitet er god og fortjener at fremmes, medens jeg derimod har haft og fremdeles har væsentlige Indvendinger at gøre mod den Maade, hvorpaa man mener at kunne tilvejebringe det Organ, som skulde fastsætte den bevægelige Rentefod, Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe, og imod Sættelsen af dette Organ.

P. G. C. Jensen: Dette Lovforslag er blevet til efter en Forhandling mellem Bestyrelserne for de tre største Sparekasser her i Landet, og jeg har som Formand for den ene af disse Bestyrelser deltaget i Forhandlingen. Bestyrelserne bleve enige om det her foreliggende Forslag og om at overdrage til Forslagsstilleren i det andet Ting at indbringe Forslaget der, hvilket jo ogsaa er sket. Jeg takker den ærede Minister for hans Tilslutning til Tanken deri.

Med Hensyn til § 7, der indeholder en Forandring i Lov af 28de Maj 1880, som gaar ud paa, at det Antal Aar, hvis Gennemsnit skal benyttes ved Kursernes Ansættelse paa Sparekassernes Papirer, skal være 10 i Stedet for 3, henholder jeg mig ganske til, hvad den højtærede Minister bemærkede derom. Det vil ikke være nødvendigt at knytte noget dertil, thi jeg antager, at gennem den ærede Ministers Bemærkninger have ærede Medlemmer faaet fuld Forstaaelse af den Sags Betydning.

Hvad angaar Fastsættelsen af en Maksimalrente, har Forholdet udviklet sig saaledes, som den højtærede Minister anførte, at før Loven af 1880 var det paa Bane